

Baco

Heesch, 9-12-2006

Ik draag geen helm, geen handschoenen, geen leren overall en geen rugprotector. Ik zit op m'n knieën in het gras langs de baan bij een rijder die het even niet naar z'n zin heeft, en ik draag een spijkerbroek en een oranje t-shirt. Daar staat wel 'official' achterop, maar daar heb ik weinig aan als er dadelijk nóg iemand de bocht uit vliegt.

Dat ik op dit moment op deze plaats ben, komt omdat ik hard kan lopen. Ik heb het er wel eens over gehad met een arts van het medical team. "Ik loop nóóit hard", vertelde die me. Dat kon ik me ook voorstellen; hij was er niet op gebouwd. Ik wel, dat zit bij ons in de familie (Marc Overmars wel eens een sprintje zien trekken?).

Het afgelopen seizoen is het een keer of vijf gebeurd. Ik sta op het middenterrein, bij start-finish. De wedstrijdleader probeert tussen de herrie door iets te vertellen, maar opeens ben ik weg. Ik ben al op snelheid voordat de rijder stil ligt.

De rijders die de bocht na start-finish insturen, hebben nog geen gele vlag gezien, dus die houden geen rekening met me. Ik kijk goed uit bij het oversteken: eerst naar links, dan naar rechts. Dat uitkijken naar rechts is natuurlijk onzin, maar zo zijn we nu eenmaal geprogrammeerd.

Voorrem

Als de gevallen rijder weer overeind krabbelt en naar zijn machine rent, ben ik net iets vlugger en ik check in elk geval of zijn voorrem het nog doet, voordat ik hem laat gaan. Soms heeft een rijder zóveel haast dat hij de fiets uit mijn handen trekt voordat ik klaar ben met mijn mini-keurinkje, maar dat is niet slim. Ik heb ook nog een portofoon, en de boosdoener heeft dan een goede kans om bij start-finish een zwarte vlag voor zijn neus te krijgen. En dan mag hij nóg blij zijn, want als hij er écht zonder voorrem vandoor is gegaan, haalt-ie start-finish niet.

Als de gevallen rijder níet binnen vijf seconden in beweging komt, wordt het eng. Ik kijk in zijn ogen: doet-ie het nog? Hij kijkt terug. Gelukkig, hij doet 't nog. Volgende vraag: doet álles het nog? Als we daar aan toe zijn, zijn de deskundigen van het medical team er intussen ook, en die hebben meer verstand van mensen dan ik. Daarom ga ik wat 'kleine' dingetjes doen, zoals handschoenen helpen uit-trekken. Zulke bezigheden helpen om de spanning af te bouwen.

Kalasznikov

Ik kijk achterom. Er komt een rijder met een rotgang door de bocht. Buiten de ideale lijn ligt wat zand en gras van de vorige crash. Als de idioot in de bocht twintig centimeter van zijn lijn afwijkt, gaat hij óók onderuit, en dan is hij bij me voordat ik zelfs maar tijd heb om op te staan. Mijn portofoon ligt naast me in het gras, maar op dat moment voel ik meer behoefte aan een dubbelloops jachtgeweer of een Kalasznikov met hagelpatronen. Ik ben verdorie geen strobaal!

Er zijn nog meer mafkezen die voluit blijven gaan, maar ik heb geen tijd om op hun rijnummers te letten; ik heb nu wel wat anders te doen.

Kwaad

De wedstrijdleader vraagt informatie. Ik kijk of de medics tijd hebben om even een vraag te beantwoorden. Nee, de ambulance hoeft er niet bij te komen, zeggen ze. "De rode vlag hoeft niet"; meld ik, "Maar met de gele mag je wel wat harder gaan zwaaien. Je mag er wat mij betreft ook mee gaan gooien!"

Na het afvlaggen loop ik met de wedstrijdleader naar de uitgang van het circuit, waar alle rijders even worden vastgehouden. "Zeg jij het of zeg ik het?" vraagt hij. Ik antwoord: "Zeg jij het maar. Ik ben nog te kwaad".

Titelstrijd

En dat was dan nog maar de training. Tussen haakjes: dat de rijders na afloop allemaal even werden vastgehouden, was van tevoren overlegd met de official bij het hek, maar dat had niets met die gele vlag-situatie te maken, want zoiets weet je natuurlijk niet van tevoren.

Nee, we waren van plan een stemming te houden. Er waren negentien deelnemers in de betreffende klasse en normaal gesproken konden die best in één groep rijden op dit circuit. Maar er was meer aan de hand. Het was de laatste race van het seizoen en er waren nog steeds drie kanshebbers voor de kampioentitel. Maar het verschil tussen de snelste en de langzaamste rijder was véértien seconden, en dat betekende dat de kopgroep sommige rijders vijfmaal zou moeten lappen. En je moet er toch niet aan denken dat de titelstrijd beslist zou worden door het rijgedrag van de achterbijvers! Dat zou eeuwig zonde zijn.

"Toch maar twee groepen doen dan?" opperde de wedstrijdleader. "Lijkt mij ook", zei ik. "Maar we kunnen het ook anders aanpakken. We kunnen de rijders laten stemmen." Aldus geschiedde, en met zeventien stemmen vóór, één aarzelende stem tegen en één onthouding vanwege een afwezige rijder vol blauwe plekken werd de meute in tweeën gedeeld.

Parttime

Het SOBW-bestuur heeft zich wel eens afgevraagd of we meer wedstrijden op de zondagen moeten organiseren. Voor mensen die op zaterdag werken, zou dat goed uitkomen. Maar het probleem zit 'm in de baancommissarissen. Onze vaste baco's uit Staphorst vormen een uitstekende ploeg, maar ze zijn nu eenmaal niet beschikbaar op zondagen, en dat is goed te merken bij die paar gelegenheden dat we wél op zondag rijden. Waar haal je op zondag mensen vandaan die genoeg van de racerij snappen om uit zichzelf in actie te komen zonder dat de wedstrijdleader hen eerst achtmaal moet oproepen via de portofoon, en die geen inhaalacties verzieken door onnodig gezwaai met de gele vlag (ik zal geen circuitnamen noemen, maar jullie weten wat ik bedoel).

De rijders, die hebben verstand van racen. Sommigen hebben uit zichzelf al aangegeven dat ze wel als parttime-baco willen meehelpen, dus misschien moeten we die kant op. Hoe denken jullie daarover?

Bacootje spelen is ook een heel leerzame ervaring, dat kan ik je garanderen. En als alle rijders baco-ervaring opdoen, heb ik volgend jaar misschien iets minder behoefte aan een dubbelloops jachtgeweer of een Kalasjnikov.

Ik wens jullie allemaal een veilig seizoen 2007. En ober, brengt u mij maar een baco. Met ijs.

Frits Overmars